SR

144

Země vzniku : USA, 1974
Kamera :
Scénář : John Carpenter, Dan O´Bannon
Hudba : John Carpenter
Speciální efekty :
Režie : John Carpenter, Dan O´Bannon
Hrají : Dan O´Bannon aj.

DARK STAR

Dark Star /Temná hvězda/ je jméno kosmické lodi. Již dvacet let létá vesmírem a její posádka /donedávna pětičlenná/ ničí nestabilně se chovající planety, které by mohly způsobit výbuch hvězdy, což by zase ohrozilo pozemské křižníky, letící všemi směry kolonizovat objevené světy.

Na Zemi uplynulo dvacet let. Vlastně i na Temné hvězdě, kosmonauté však zestárli jen o tři roky. Jediná výhoda časového posunu. To ostatní je spíše jen k pláči.

Vytratilo se nadšení, zavládla rutina v práci, i v osobním kontaktu. Jednotliví členové posádky k sobě nenacházejí cestu, přestože v počátcích letu byly vztahy více než dobré. Jeden příklad za všechny :

když je práce udělána a planeta shoří v žáru seslané pumy, odeberou se Pinback, Doolittle /nynější kapitán za zesnulého Paula/ a Boyd do společné ložnice. Chtějí se bavit. Zavládne ovšem nuda. Pinback, od přírody komediant a recesemi žijící člověk, chce kamarády obveselit. Nasadí si vodnické oči a vybafne na Boyda. Ten nehne ani jedinou brvou a vypustí nešťastnému Pinbackovi do tváře kouř z doutníku. Na srandičky zareaguje Doolittle; ale hysterickým výstupem, naznačujíc, že již toho má dost. Ty tam jsou doby, kdy nemuseli Pinbackovi spolucestronauté skrývat úlek či překvapení, ty tam jsou doby, kdy s ohledem na přítele úlek či překvapení rádi předstírali, ty tam jsou doby, kdy ze sebe reakce nutili aspoň kvůli sobě.

Doolittle se chodí uklidňovat k sámodómo vyrobeným varhanům z lahví a plechovek. Kakofonickou hudbou se snaží odreagovat se a zapomenout. Vzpomíná při tom na Malibu, kde pálí slunce a obrovské vlny umožňují prožívat slast ze surfování. Mít tak prkno a zajezdit si !

Pinback se utíká k divadelním výstupům před záznamovým zařízením. Jednotlivé několikaminutové šoty, nahrávané v nepravidelných časových intervalech /dny, týdny, měsíce/, ztrácejí postupně optimismus, život, Pinback si tímto způsobem dokonce vybíjí nenávist k ostatním : "Nenávidím lidi na této lodi /myslel tím i sebe ?/. Nerozumějí mým vtipům. Jednou toho budou litovat !"

Talby, čtvrtý astronaut, se od Paulovy smrti svých druhů straní. Usadil se natrvalo v průhledné kupoli, z níž se dívá na kolem ubíhající vesmír, a sní o tom, že potká Fénixovy asteroidy, které jednou za dvanáct miliónů let obletí celý vesmír. Prý nádherně září.

Boyd se projevuje nejméně excentricky. O to více působí rezignovaným dojmem.

Pracují, jedí, spí, žijí. A stále doufají, že se jednou vrátí. Na Zemi. Ovšem čím dál tím méně dělají pro to, aby si návrat usnadnili. Každý z nich se upnul ke svému snu a ten touží prožít ve skutečnosti. Tisíckrát za sebou ...

První problémy s dosud spolehlivě fungující technikou začnou tehdy, když se Dark Star setká s rojem meteoritů, který drží pohromadě silovým polem neznámého původu. Ochranné pole lodi sice uchrání plášť před nárazy meteoritů, ale výboje energie zasahují do rozvodu spojení v lodi. Otevře se bombardovací komora č. 20 a vysune se Bomba. Palubní počítač vysunutí zaregistruje. Udivený strojový ženský hlas se Bomby ptá, proč se aktivovala.

Dostala jsem příkaz.

Ovšem mylný. Zasuň se.

Bomba bez odmlouvání uposlechne nadřízenou inteligentnější jednotku.

Počítač ihned na příhodu "zapomene". Má práci jinde. Byl poškozen kryt prostoru s komunikačním laserem. Ženský hlas tuto skutečnost posádce oznámí a poprosí o trpělivost, než bude závada přesně lokalizována. Zároveň poděkuje za dodržování bezpečnostních předpisů.

Různými činnostmi si nudou zmítaní kosmonauté chtějí zpříjemnit dlouhou chvíli. Opalováním se pod umělým sluncem, střelbou do vymontovaného tepelného štítu /předpisy nepředpisy, hlavně když budu příštích pět minut mít co dělat/. Pinback se proti nečinnosti dokonce pojistil. Z jednoho přistání kdesi si vzal s sebou Exota - tvorečka pro pobavení. Nyní se zvířátku věnuje a těší se s ním ze života. Musí ho ovšem i krmit a poklízet mu, což jsou již méně populární úkony. A Exot je náležitě mlsný, dovede být i protivný. Tentokrát dokonce až tak, že Pinbackovi zmizí ve spleti palubních chodeb. Počáteční hra na schovávanou postupně přerůstá ve zlomyslnou honičku s bezohledným vyústěním. Exot vyláká Pinbacka do výtahové šachty, přičemž se nějakým způsobem /nebylo jasné, jakým; zda ve spolupráci s palubním počítačem; nebo zda palubní počítač vyšel Exotovi iniciativně sám od sebe vstříc, ovlivněn poruchou v komunikačním řetězci/ aktivuje výtah a Pinback jen s největším úsilím unikne tragickému skonu. Naštván k nepříčetnosti chce Exota, kouli podobnou velkému nafukovacímu míči se dvěma blanatými tlapkami, uspat anestetikem. Ovšem pistolí s nábojem-injekční stříkačkou zafunguje coby špendlík na dětský balonek. Exot vypustí duši ...

Tohle byly události, popsané z Pinbackova pohledu. Ovšem Exot se v nestřežených okamžicích, kterých bylo v honičce s jeho krmičem dost a dost, dostal až k poškozenému krytu komunikačního laseru. A svou nemotornou tlapkou rozšteloval jeho nastavení ...

Důsledek Exotova konání se objeví vzápětí. Bomba se samovolně vysune podruhé. Palubní počítač zareaguje znovu téměř okamžitě. Tentokrát je dialog delší. Počítač musí Bombu chvíli přesvědčovat; Bomba poslechne jen se slovy :

"Dobrá, zasunu se, ale je to naposledy ..."

Posádka je tak zvyklá za těch dvacet let spoléhat na techniku, že si jinými věcmi než zábavou, odpočinkem a likvidováním nestabilně se chovajících planet hlavu neláme. Jen Talbymu současné problémy nejsou lhostejné. Ovšem vzhledem k tomu, že se od trojice zbylých kosmonautů distancoval do samoty, je předchozí tvrzení o zlhostejnělosti posádky pravdivé.

Talby se zavře do velínu palubního počítače a ručním ovládáním řídícího panelu hledá místo poškození lodi. Nalezenou závadu na komunikačním laseru shledá tak závažnou, že si obleče skafandr a vydá se

sjednat nápravu. Doolittlovi oznámí jen rozhodnutí; nežádá o svolení. Oznamuje. Nežádá. Porušuje předpisy. Jedná tak, jak se po dlouhodobém pobytu ve vesmíru stalo zvykem.

Boyd, Doolittle a Pinback sedí v bombardovacím velínu. Prvně jmenovaný září, neboť se splnila jeho prognóza, že se u nejbližší hvězdy nachází planeta , kterou je potřeba zničit. Pravděpodobnost, že se při oběhu kolem svého slunce vychýlí z dráhy a způsobí katastrofu, je více než velká.

Aniž by se Doolittle zajímal, jak daleko je s opravou Talby, nařídí přípravu a provedení odpálení Bomby. Potřetí se Bomba vysune plánovaně. Ovšem komunikační systém nefunguje, jak má; Bomba se vysune, to ano, Pinbackovi se podaří ji i odjistit. A jelikož nikdo neshledá v rutinním postupu jedinou znepokojující fázi, Doolittle zahájí countdown :

Deset, devět, osm, ... , dva, jedna, PAL !
Nic. Svržení Bomby se neuskutečnilo.
Pět, čtyři, ... , jedna, PAL !
Znovu nic.
PAL !
Nic.
PAL !
Nic.

A do výbuchu Bomby, odjištěné a stále vězící v držácích nosiče, zbývá 14 minut.

Talby nemá o podnikaných operacích na odpálení Bomby ani potuchy. Vypojuje laser ze systému, obrací ho do přechodové komory a chystá se podle platného havarijního řádu provést korekci Exotem uhnutého paprsku. Přestože ho ženský hlas palubního počítače upozorňuje na nebezpečí vstupu do dráhy paprsku a zároveň mu děkuje za dodržování bezpečnostních předpisů, Talby neopatrným pohybem přetne přilbou červenou trajektorii energie laseru. Paprsek zasáhne oči, Talby se v šoku zapotácí a rozhozené horní končetiny provedou stejnou chybu jako přilba, ještě nejméně třikrát. Komunikační systém tímto obdrží další vážnou trhlinu. Talbym provedené vypojení laseru ze systému samozřejmě nemohlo být úplné, tudíž zkrat v komunikační jednotce způsobí ničivé impulsy v celé síti. Ve velínu počítače se objevují plamény ...

A proto nemohla být Bomba svržena.

Boyd a Pinback řeší situaci vsedě.

Doolittle hledá radu v hibernizačním zařízení u zmrazeného mrtvékapitána Paula, jehož vědomí udržováno supertechnikou stále žije. Žije, ale stárne. A se stářím přichází skleróza. Paul si nic nepamatuje. Nereaguje na Doolittlovi dotazy a ptá se na nesmysly /jak dopadla Mezinárodní liga ?/. Pak nervozního Doolittle - do výbuchu zbývá sei 8 minut - vyzve, aby si povídali o fenomenologii. Doolittla osvítí spásná myšlenka...

Talby situaci řešit nemůže. Bezvládně, ale při vědomí, leží v přechodové komoře a pokouší se volat o pomoc.

Doolittle vystupuje z lodi. Za pomoci manévrovacích trysek na zádech se blíží k Bombě. Do jejího výbuchu zbývá 5 minut. Začíná dialog. Dialog, který má Bombu přesvědčit, aby se zajistila a zasunula. Pinback, jenž v kabině volil slova "Prosím tě", "Hergot", "Kruci" a "Proboha", neuspěl. Doolittlovi se chce zkusit štěstí jinak.

Přesvědčuje Bombu, že když přijímá rozkazy a shromažďuje vjemy senzorů, nemůže objektivně rozhodnout o existenci reality kolem sebe. Bomba stále argumentuje tím, že jednou obdržela signál, tak se jím řídí. Když do výbuchu má uplynout již jen 1C sekund, říká Doolittle :

"Jistě, nemůžeš vědět, že signál k odpálení byl chybný. Ale stejně tak nemůžeš vědět, že byl správný."

"O tom musím přemýšlet," řekne Bomba, zajistí se a zasune.

Odpočítávání se zastavuje těsně před nulou. Výbuchy radosti. Doolittle se ulehčeně vrací do lodi. Říká Pinbackovi, aby mu otevřel zadní východ; jinak by musel Doolittle obletět celou loď - a to se mu nechce. Jenže chybí lávky. V přechodové komoře zadního východu leží Talby. Po otevření poklopu je jeho bezvládné tělo vymrštěno do prázdna. Rychle se vzdaluje od lodi.

Doolittle má ještě palivo. Vydá se proto za Talbym, aby ho přitáhl zpátky na palubu Dark Star.

V Temné hvězdě se mezitím dozvídají Pinback a Boyd od Bomby, že tímto okamžikem přestává přijímat od nich příkazy, poněvadž jsou nepřesné, nejednoznačné a kdo ví, zda vůbec existují.

" ... na počátku byla beztvará hmota Bomby. Všude panovalo Temno. A panuje dosud. Budiž Světlo !"

Výbuch rozmetá Temnou hvězdu na kousky. Pinback a Boyd se rozplynou. Zmrazený Paul letí do atmosféry nejbližší planety, Talby a Doolittlem se od sebe vzdalují. Zatím mohou spolu udržovat fonický kontakt.

"Sbohem, Doolittle. Vzdalujeme se. Vidíš tam v dálce tu záři. Proboha, to jsou přece Fénixovy asteroidy. Krásně žhnou. Noříme se do nich, splývám s nimi. Žhnu, krásně žhnu ..."

Talbymu se splnil životní sen. Stal se součástí Fénixových asteroidů. Jednou za dvanáct milionů let s nimi obletí vesmír.

Doolittle osaměl. Kolem něj právě prolétávají trosky Temné hvězdy. "Tahle troska mi něco připomíná ... ano ... nádhera ... Malibu..."

Na vlnách mezihvězdného prachu a vzduchoprázdna se vznáší zbytek ocelového palubního ochozu. Na něm stojí Doolittle v pozici surfaře. Splnil se jeho životní sen. Vrátil se na Malibu ...

Vláďa Veverka v úvodním slově k cyklu filmů "Space opera" vymezil pojem a charakteristické rysy tohoto žánru. Uvedl i několik základních představitelů : "Humanoid", "Spacehunter", trilogie "Star Wars" aj. Ovšem v řadě titulů filmové odborné literatury najdeme žánr space opera u mnoha snímků, které s vymezenými hranicemi nesousedí, natož se nalézat v území, hranicemi vytyčeném ! Mám na mysli např. první /a zatím poslední/ českou space operu "Ikarie XB-1" či americkou "2001-Vesmírnou odyseu". Ikarie se sice odehrává v kosmu, ale Polákův film z roku 1963 v žádném případě nic neparodizuje, absentuje zde hlavní hrdina i hlavní hrdinka, lidstvo jako takové není ohroženo. Vůbec nechci autora pořadu Space opera, Vláďu Veverku, napadat; jen naznačit, že úhlů pohledu na jednu věc může být více, každý nemusí se vším souhlasit. A my prostřednictvím Světelných roků /trochu ovlivnění pořady SFK Ada/ máme možnost svůj názor vyjádřit a poslat dál.

"Dark Star" je na tom trochu lépe než citovaná Ikarie. Jednak se také celá odehrává ve vesmíru a jednak zde lze nalézt silné parodické prvky. Někteří zlí jazykové tvrdí, že Dark Star natočil John Carpenter jako parodii na 2001. Kdybych tohle neslyšel před shlédnutím

Temné hvězdy, asi by mě to nenapadlo. Ovšem ovlivněn zajímavým názorem jsem některé znaky, tvrzení podporující, nalezl :

- ve 2001 zněl Straussův valčík, v Temné hvězdě zase country,
- palubní počítač HAL měl mužský hlas, jeho kolega na kosmické lodi Dark Star ženský,
- HAL se zbláznil a způsobil smrt členům posádky; Bomba, určená k likvidaci planet, si zase postavila hlavu a "obdařena inteligencí" jednala po svém.

Ostatní charakteristické rysy špace opery chybí : hrdina /čtyři kosmonauté jsou si významově rovni/, hrdinka, krutý bídák, ohrožení lidstva.

Se smyslem pro humor a vtip i drama a napětí natočená Temná hvězda jen dokazuje všestrannost Johna Carpentera. Složil hudbu, napsal scénář, režíroval, kočíroval produkci. Výsledkem je vlastně /ač to zní neuvěřitelně/ parodická komedie. Ze žánru SF Carpenter ještě natočil : v roce 1981 "Věc" a "Útěk z New Yorku", horror o nebezpečné návštěvě z kosmu a thriller z neradostné budoucnosti; o tři roky později pak "Starmana", film plný citu a porozumění. Carpenterovi, jak je vidět, nedělá problémy ani forma zpracování zvoleného tématu.

V roli astronauta Pinbacka se představil Dan O'Bannon, další výrazná postava a osobnost světové vědeckofantastické filmové tvorby. Kromě filmu Temná hvězda spolupracoval vytvořením scénáře na mnoha dalších snímcích : "Vetřelec", "Lifeforce", "Útočníci z Marsu" aj. Úspěšný a nápaditý scénárista tedy v sobě nezapřel ani poměrně slušné herecké vlohy. Skoro to dokonce vypadalo tak, že si psal roli Pinbacka sobě na tělo ...

Standa Čermák

ANDROID

Země vzniku : USA, 1982
Kamera : Tim Suhrstedt
Scénář : James Reigle, Don Opper
Hudba : Don Preston
Speciální efekty : New World Effects
Steven B. Caldwell aj.
Režie : Aaron Lipstadt
Hrají : Klaus Kinski, Don Opper, Brie Howard,
Norbert Weisser, Crofton Hadrester aj.

Řekl bych, že na začátku stáli tvůrci detektivek, ti tvůrci, které v tomto žánru označujeme za klasiky. Vymysleli si nevelkou skupinu rozličného složení, pozvali je na starý zámek (na loď, do vlaku, ...), nechali spadnout most, lavinu, porouchat lanovku apod., jednoho či více účastníků děje zabili - a potom kolem vyšetřování rozvinuli bohatý kolotoč událostí (za všechny jmenujme knihu spisovatelky Agathy Christie "Deset malých černoušků").

Pochopitelně se takovýchto témat chopili i filmaři. Malá skupina herců (o to hvězdnějšího zastoupení), jednoduché exteriéry (nebo vůbec žádné), několik místností a chodeb interiérů. A dramatický děj.

Čas klasických detektivek je nenávratně pryč - přesto se do něj filmaři občas zálibně vrátí.

Naopak ve sci-fi je prvek zvenčí ohraničeného území velice populární. Zvláště v poslední době. Vzpomeňme "Vetřelce" Ridley Scotta, "Mutanta" Allana Holzmana, "Saturn City" Stanley Donena nebo "Outland" Petera Hyamse. Začne to předehrou, v níž jsou třeba překonávány i tisíce světelných let, pak se však děj uzavře do kosmické lodě či výzkumné stanice a nepočetná posádka v těchtomalých prostorách bojuje. Někdy pospolu proti vetřelci zvenčí, jindy proti sobě formou miniaturní občanské války o nadvládu nad územím. A ač to není detektivka, v níž jde zpravidla o velké peníze - a tudíž o život, v zápase o holou existenci je počet přeživších též značně menší než seznam všech v ději zúčastněných.

Výjimku netvoří ani "Android".

Kromě zajímavé dějové osy, opírající se o tolik populární prvek, jakým jsou inkognito prchající trestanci, bych při hodno-

cení vyzdvihl herecký výkon představitele Maxe 404, jemuž se podařilo ztvárnit psychický stav androida /technická genialita, váhavost v otázkách citu, touha poznat ženu, touha stát se člověkem-mužem/ stejně přesvědčivě jako jeho fyzický vzhled /určitá nemotornost, trhavé pohyby, nadlidská síla/. Poměrně zdařilého výsledku bylo dosaženo za pomoci zřejmě nevelkých nákladů, nebyl natočen ani jediný exteriér, spousta interiérových součástí mohla být použita i při natáčení jiných filmů /i když třeba takový tvar automatických dveří, jaké byly na Minosu, jsem ještě ve filmu neviděl/. Zařaďme tedy "Androida" do středního proudu kvality, v němž ho na špici udržuje herecký výkon Maxe 404.

Místo děje : výzkumná stanice Minos
Poloha stanice : blíže neurčena, někde poblíž se nachází planetka Hermes
Letopočet, v němž se děj odehrává : blíže neurčen, ale jedná se o velmi vzdálenou budoucnost .

Jednající postavy : Max 404 - android muž
Dr. Daniel - vědec
Maggie Kallishi - teroristka a uprchlá trestankyně
Striker alias Günther Keller - zabiják a uprchlý trestanec
Mendes - několikanásobný vrah a uprchlý trestanec
Cassandra - android žena
několik příslušníků FBI

P R O L O G

Stanice Minos byla vybudována jako sídlo projektu Android. Doktor Daniel zde pracuje na supertajném úkolu. Když se totiž kdysi na Zemi androidi vzbouřili, byla jejich výroba zakázána. Přesto některým kruhům stálo za to, vynaložit ohromné prostředky na jejich další vývoj a výrobu. Práce dr. Daniela slouží sice nejasným cílům, jeho úkol je však zcela konkrétní : vyvinout dokonalého androida. Zatím s ním na stanici pobývá jen Max, android řady 404, řady s mnoha konstrukčními nedostatky. K dotažení projektu do dokonalého konce ještě stále něco chybí ...

Max 404, android, budící dojem podvyživeného mladého muže, většinu času tráví v místnosti určené jeho zdokonalování paměti. Pokud neodpočívá v osobní kajutě, sedí za dlouhým půlkruhovým pultem, v jehož různých částech jsou ovládací prvky všech potřebných učebních ale i řídicích zařízení : komunikační blok, videoblok, systém obrany stánice aj.

Dr. Daniel, asi padesátiletý šedovlasý muž, kapitán stanice a vedoucí projektu v jedné osobě, je na tom s trávením času podobně. Jednu třetinu historicky dodržovaného dne odpočívá, polovinu dne pracuje v laboratoři nebo za podobným ovládacím panelem jako Max, ve zbytku do celku dne se velice pečlivě věnuje obrovské zahradě, v níž pěstuje spoustu pozemských rostlin; všechny s nebývalými úspěchy. Prostředí jim svědčí, zahrada hraje vedle zelené mnoha jinými veselými barvami ...

ZÁKLADNÍ ČÁST DĚJE

"Co děláš, Maxi ?"

Dr. Daniel se často a naléhavě zajímá o Maxovu činnost. Vlastně hlídá, zda se jeho výtvor zdokonaluje tak, jak bylo naplánováno a jak je nutné.

"Věnuji se studiu 20. století, doktore Danieli," odpoví po chvíli váhání neupřímně Max. Na velké obrazovce nad panelem totiž probíhá počítačový program o sexuálních funkcích lidských bytostí. Max fascinován sleduje krok za krokem. Už před časem ho okouzlila žena jako bytost, nyní je svědkem toho, že muž může dělat i více než jen toužit a dívat se. Ovšem před dr. Danielem se snaží směr svého bádání zatajit.

"Půjdu si lehnout. Měl bys toho, Maxi, také nechat."

Doktor vypne dorozumívací zařízení s Maxem. Hlásí se nyní Země. Daniel rychle elektronicky přeladí a přijímá. Max příjem vysílání zaregistruje a po jistém zaváhání se na něj připojí. Stane se svědkem prudkého dialogu :

" ... protože se vyskytly určité problémy s vaším projektem."

"Jaké ? Vždyt vývoj pokračuje uspokojivě !?"

"Nejsou už peníze !"

"Lžete ! To nemůže být pravda ! Přece mám výsledky !"

"Nebudeme o tom, doktore, diskutovat. Děláte činnost, které je ilegální, prozrazení by vyvolalo mnoho starostí. Situace je prostě nepříznivá." Chraptivý hlas získá na hlasitosti a strohosti. "Považujte projekt Androïd za ukončený !"

Ukončeno je bez debat i vysílání ze Země. Dr. Daniel si však myslí své : jste příliš daleko , než abyste mohli poznat a podle toho zasáhnout ...

Maxe pohled na podivné, ale ne nesympatické chování počítačem stvořených siluet muže a ženy silně vzruší, byť pozemský smysl tohoto slova mu je zatím neznámý. Potřebuje se uklidnit. Přemístí se i s pojízdnou židlí metr doprava před jeden z mnoha monitorů a spustí program. Objeví se nápis "ready captain?". V uzavřeném světě počítačové hry se pak Max stane pilotem vesmírné stíhačky, bojující proti značné přesile. Zručně ovšem dostává jednu nepřátelskou loď za druhou do záměrného kříže a mačkáním spouště na panelu je likviduje. Skóre utěšeně narůstá ...

Jsou signály, které určitě vyruší ze zaujetí i počítačového maniaka. Jedním takovým má tu čest být S.O.S. Na jednotce, určené pro komunikaci s okolním letovým prostorem, se rozbliká kontrolka příjmu .

"S.O.S ! Jsme v ohrožení ! Prosím, pomozte !"

Max okamžitě pustí myšlenku na rekordní počet zasažených stíhaček ze zřetele. Vždyt přece právě slyšel ženský hlas !

"Vy jste žena ?" zeptá se díky situaci zcela nelogicky. Je ovšem na druhou stranu tak vycvičen, že před otázkou uvede příslušný volací kód stanice a její jméno.

"Jsme posádka v ohrožení. Naše loď má vážnou poruchu !"

Ženský hlas je stokrát přitažlivější než sebedokonalejší vábnička. Max bez velkého rozmýšlení udá koordináty stanice a oznámí žadatelce o pomoc, že stanice je na životě ohrožené připravena přijmout ...

— + —

Situace na kosmické lodi, z níž žadatelka vysílá, neodpovídá tak zcela stavu, jaký žena uvedla. Loď možná není tak úplně po technické stránce způsobilá k letu na delší vzdálenosti, hlavně však její momentální existenci ohrožuje na palubě právě probíhající přestřelka. Dva muži a jedna žena proti zbytku posádky. Paprsek střídá paprsek, laserové pistole nestačí chladnout. Zpočátku není jasné, na čí straně je právo a spravedlnost, za co a proč jednotlivé strany bojují. Když zemře poslední ze zbytku, rázem se vše vyjasní.

"Přitomče, málem nás dostali! Říkal jsi, že jsou čtyři; a bylo jich pět ... !" drsně - avšak ulehčeně - sjede jeden muž druhého. Žena je přeruší :

"Podívejte, blízko nás je stanice Minos. Jsou ochotni nás přijmout. Poletíme tam. Aspoň se na chvíli ztratíme z dohledu."

Komu není jasné z chování a dialogů těch tří, co jsou zač, určitě mu napoví jejich oblečení - futuristicky laděné vězeňské stejnokroje.

"Rychle, musíme se převléct," přistupuje vyšší z obou mužů na ženinu naděje nevypadající variantu dalšího postupu.

Max rozechvěle očekává ohlášenou návštěvu před přechodovou komorou. Kosmická loď před chvílí přistála v ohromném hangáru, sloužícím jako přistávací i startovací plocha. Zachráněná brzy vstoupí ...

Dveře se se zasyčením otevřou. Jako první vejde menší muž, za ním se objeví druhý vyšší. Max je očividně zmaten; očekával ženu, zatímco přicházejí sami muži. Konečně ji spatří. První živou ženu v životě. Matku neměl, "odkojil" ho počítač, vychovával dr. Daniel.

Není zklamán.

Dívka má delší černé vlasy, rysy jejího obličeje napovídají, že jedem z rodičů pocházel odněkud z Tichomoří, postava bohatě oplývá pevnými a ladnými tvářy. A navíc se usmívá.

"Buďte vítáni," tone Max v rozpacích. "Jsem Max, asistent doktora Daniela. Jsme jediní obyvatelé stanice. Doktor vás, bohužel, nemůže uvítat - spí. Pojďte, prosím, za mnou. Ukážu vám vaše pokoje." Max i přes velké rozrušení zachovává pravidla zdvořilosti vůči lidem.

Všichni tři ho následují. Docela spokojeni. Max vypadá zcela neškodně. Takový neprůbojný nouma. Asi bude chytrý, jinak by nemohl dělat asistenta na takovéto stanici, ale ... měl by víc jíst ...

Max odtrhne oči z dívky Maggie (návštěvníci se už představili : ten menší je Striker, vyššímu má Max říkat jako všichni známí - Mendes), protože musí vytukat heslo pro vstup do prostor stanice. Elektronický dveřník patřičně zvukově doprovodí svůj souhlas.

Tři trestanci okamžitě zareagují : všichni tasí, muži zalehnou do polohy ležícího střelce. Max se udiveně otočí :

"Vy máte u sebe zbraně ? Doktor Daniel zakázal jejich nošení na stanici. Pokud chcete se mnou jít dál, musíte mi je zde odevzdat."

Nyní se rozpaky zmocní tria. Co teď ? Vzdát se jediné jistoty v současné situaci ? Nakonec zvítězí nutnost si odpočinout a naděje na realtivní bezpečí, i vzhledem k fyzické

konstituci Maxe.

Max uzavře celý arzenál laserových zbraní do skříňky ve stěně.

Obývaná část stanice není příliš rozlehlá, a proto nemusí jít dlouho. Max otevře jednu kajutu a vstoupí.

"Tady bude spát Maggie," usměje se.

"A já s ní," doplní Mendes.

"Zůstanu s vámi," oplatí mu lidských zvyklostí neznalý Max a ohlédne se na Strikera v domnění, že ten neřekne nic jiného.

"Striker bude spát naproti," rozhodne Mendes, čímž dá najevo majetnické sklony k Maggie. I Max pochopí.

Max poté ukáže trojici hostů i jídelnu. Tato část stanice nebyla vlastně nikdy používána. Sice zařízena nejmoderněji, jak bylo v době vzniku možné, ale od té doby hlodal na vybavení zub času. I proto se chemický počítač, na němž chce na příkladu pečeného kuřete Max demonstrovat, jakým způsobem se lze na stanici stravovat, hned nerozeběhne. Stačí sice ta známá rána dlaní z boku, ale výsledek asi desetisekundového snažení počítače se rozstříkne do místnosti. Zároveň s tácem, na nějž měl dopadnout do zlatova upečený zástupce drůbeže.

Proč se o této scéně rozepisuji tak podrobně ? Odpovím si sám.

Zatím nebylo v žádné pasáži dosavadního děje výslovně řečeno, že Max je android. Jen z náznaků či ze samotného názvu filmu tak může divák usuzovat. A právě při úklidu neúspěšného pokusu o vaření přijde první konkrétní znamení : Mendes s Maggie odejdou, Max, pozorován Strikerem, se skloní pro tác. Ten, přitahován magnetickou silou k jeho ruce, vjede do ní ze vzdálenosti asi 30 cm. Striker zaregistruje podivný jev, který samozřejmě Max za neobvyklý nepovažuje (vlastně tak trochu zapomněl se ovládnout), a vryje si ho do paměti. A divák tak zjistí, že dedukoval správně : Max je ANDROID.

Trestanci jsou s průběhem přivítání poměrně spokojeni. Nucené odevzdání zbraní bylo zapomenuto, neboť na přetřes přichází aktuální otázky bytí a nebytí. Zůstat na stanici co nejdéle a čekat na uklidnění situace ? Co nejrychleji opravit loď a zmizet v hlubinách vesmíru ? Zůstat inkognito nebo se otevřeně zmocnit osazenstva stanice ? O odpovědích na všechny dotírající otázky se osvojují rozhodovat oba muži. Dohadují se, jeden druhému předkládá argumenty pro takové řešení i proti němu, hledají optimální variantu. Není to hledání lehké; doprovází ho nedůvěra, zloba i nejistota. Z nerozhodnosti vyplyne výsledek : zatím počkat, jak se vše vyvine - a pochopitelně opravovat loď.

Hned ráno jde Max oznámit dr. Danielovi, že se počet lidí na stanici o tři zvýšil. Pána - ostatně jako každé ráno - nalezne v zahradě.

Šedovlasý vědec nepřijme zprávu vlídně. Je naopak nanejvýš rozezlen. Vyčítá Maxovi, jak si vůbec mohl dovolit vpustit bez jeho souhlasu někoho na stanici, která má tak tajné poslání. A aby potvrdil svůj názor činem, ihned odchází trosečníky vyhodit.

Do haly před osobními kajutami dorazí Daniel s Maxem v závěsu. Nalezne zde Mendese se Strikerem. Plni podezření uhodí na oba muže :

"Kdo jste ?"

"To nejsou vaše pravá jména," vysloví podezření nahlas po vyslovení a vyslechnutí jmen Popov a Striker. "Ať jsou vaše úmysly jakékoliv, opusťte, prosím, neprodleně stanici. Nemůžete tu zůstat !" Dr. Daniel by se v této chvíli dal přesvědčit jedině násilím.

A přece obrátí.

Jak se totiž ukáže, je existence Maggie daleko průkaznějším argumentem ...

Dívka vchází v pravý čas. Sotva ji Daniel spatří, okamžitě a nápadně rychle změní stanovisko.

"No, když se má situace takhle, můžete zde zůstat ještě nějaký čas." Doktoru Danielovi je jasné, že úmysly trojice neoplývají dobrem a shovívavostí. Avšak, stejně jako pro Maxe, i pro něj znamená přítomnost Maggie na stanici mnoho - ne-li ještě více ...

Hned po rozhovoru s nezvanými hosty odejde doktor do své pracovny. Usedne za pult a zapne monitor. Naskočí obraz. Mendes a Keller /už ho tak můžeme nazývat/ v hale. Nezájem. Jiná kamera. Maggie v koupelně. To je ono. Daniel vyvolává z paměťového média do operační paměti počítače svůj hlavní program a předkládá mu obraz nahé Maggie. Počítač snímá ze siluety všechny potřebné údaje. Není pochyb - v krátké době se má zrodit android-žena.

Doktor si po úspěšném sběru dat zavolá Maxe :

"Chci pozvat slečnu Maggie na oběd v zahradě. Zařiď to !"

Jasný pokyn. Jen jeho provedení není tak jednoduché. Není těžké zajít za trojicí s pozváním pro Maggie - Maxovi to dokonce působí potěšení. Když však Max odejde, reakce Maggie je natolik záporná, že ji musí i Mendes krotit. A snaží se, protože ví své. V dalších rozhovorech s Kellerem, velice inteligentním a vnímavým mužem /měl by úspěch i při poctivém využití svých schopností/, totiž padl názor, že na téhle stanici vyrábějí androidy. Když se výroby zmocníme, budou z nás boháči. Androidi sice na Zemi nesmí, ale existence stanice Minos napovídá, že někdo na jejich stálém vývoji a další výrobě má zájem. To je šance pro nás.

Maggie není žádný svatoušek. Vlastně nemá důvod pozvání nepřijmout, když jí nyní byl předložen alespoň jeden důvod pro. Ta chvíle strávená se starým dědkem za přemáhání stojí. Určitě se jí podaří zjistit něco bližšího ...

Max jde oznámit kapitánovi stanice zprávu, že Maggie pozvání na oběd přijala. Dveře pracovny jsou otevřené. Max vejde. Než stačí dát najevo svou přítomnost, zaslechne dialog. Doktor Daniel hovoří se Zemí. Nechtěně /i chtěně/ Max rozhovor vyslechne.

Tentokrát vyzval ke spojení Daniel :

" ... projekt Android se chýlí ke konci. Ve velice krátké době bude vytvořen dokonalý exemplář. Bude to žena. Dokonalá žena. Budu moci Maxe, zástupce ne příliš kvalitní řady 404, zlikvidovat. Jeho užitek klesne na minimum ..."

Max je zklamaný, jak jen může být zklamaný inteligencí obda-

řený robot, kterého pán plánuje vyřadit z provozu. Tiše se vytratí z pracovny. Svět pro něj skoro přestal existovat : zrovna v době, kdy se konečně setkal se ženou ...

Jaké důvody k tomu Maxe vedly, už nikdy nikdo asi nezjistí. Faktem je, že sice oběd v zahradě podle pokynů připravil, ale s několika, pro dr. Daniela nepochopitelnými překvapeními ...

Aby mohl vychutnat pohled na zmateného dr. Daniela, usedá v době oběda Max před obrazovku bezpečnostního systému stanice; s pomocí instalované kamery chce sledovat průběh událostí.

Starému vědci se Maggie zdá nesmírně svůdná. Sám si dal na oblečení a vůbec celkovém svém vzhledu velice záležet, ale proti Maggiinu přirozenému půvsbu vypadá jako umělá růže vedle divoce žijící orchideje.

"Vítám vás na místě, kde odpočívám nejraději. Je to můj nejmilejší kout na stanici," usmívá se Daniel na Maggie a nabízí jí místo u stolu, v zahradě uprostřed nádherné a čerstvé zeleně.

Vzápětí se zarazí.

Ve váze na stole spatří otrhanou pýchu své zahrady - bílé orchideje. Smutným pohledem zamíří k ulámaným stonkům nedaleko.

"Ten Max !" Brzy se ale doktor uklidní, neboť nepřičítá konání Maxe konkrétní, a už vůbec ne zlý, úmysl.

Max před obrazovkou ani nedutá.

Mendes a Keller opravují závadu na lodi. Oprava bude podle rozsahu zjištěných škod trvat déle, než předpokládali ...

Před jídlem nabídne galantnostmi přetékající vědec dívce sklenku vína. Z neprůhledného džbánu do sklenice natečou - ocelové kuličky. Daniel znejistí. Co to ten Max vyvádí ? To není samo sebou ...!

Maggie, jak se zvnějšku zdá, se dobře baví. Spolu s napjatě nervózním Maxem před pravdivou obrazovkou sleduje doktora, jak nejistě odklápí pokličku, pod níž se na talíři má před chladem chránit pokrm, připravený Maxem. Opět překvapení : jídlo je v pořádku ! Max si vše velmi dobře promyslel ...

Jídlo rozhovorům svědčí. Maggie s doktorem proto nepsané pravidlo:"s plnou pusou se nemluví" nedodržují. Maggie musí zjistit víc, než se dohadují. Bezpečný pobyt na stanici nesmí být ničím ohrožen.

"Víte, já si tady o samotě vyrábím mechanické hračky," zkouší Daniel odhalit jen kousek svého tajemství.

Maggie je nejen hezká a nebezpečná - ale i chytrá. Prostě to na doktora Daniela vybalí rovnou :

"Vy tu vyrábíte androidy, že ?!"

"No, vlastně máte pravdu. A vás bych chtěl o něco požádat. Potřebuji, abyste stimulovala androidy ..." Jak to dr. Daniel myslel, je zřejmě vedlejší. Rozhodující je, že Maggie rezolutně návrh odmítla a předčasně z prostor oběda odešla. Jak se později ukáže, nemá však v otázce androidů jasno, neboť zatouží nějakého alespoň uvidět. Ale nepředbíhejme ...

Max je s vývojem událostí u oběda poměrně spokojen. Doktor se pro Maggie nestal nijak přitažlivým, akcie Maxe stouply na hodnotě. Vzápětí je ovšem Max donucen věnovat se zcela jiné záležitosti ...

Automaticky se znovu zapojí příjem rádiového signálu :

"Zde stíhačka FBI. Stanice Minos, ozvěte se."

"Tady stanice Minos. Slyším," odpoví Max.

"Jaká je u vás situace ? Je vše v pořádku ?"

"Ano, nestalo se v poslední době nic mimořádného."

"Máme znepokojivé informace z vaší oblasti. Tři nebezpeční trestanci se zmocnili kosmické lodě a zamířili k vám."

"Ne, nikdo kromě mne a dr. Daniela tu není."

"Přepněte na vizuální příjem," zní příkaz. Max tak učiní a údivem se mu otevřou ústa. Před jeho očima se střídají fotografie tří návštěvníků, zachycující je zepředu a z obou profilů. Jak bývá v takových případech zvykem, nápisy identifikují osoby na fotkách jménem, ženský hlas s neutrální intonací jmenuje jejich přestupky proti zákonům : mnohonásobné vraždy, nebezpečné zločiny, teroristické útoky. Maxovi se odhalí zatajovaná pravda, poznání ale neotřese jeho kladným vztahem k Maggie. Takovouhle zkoušku hravě vydrží.

"Ne. Tyto osoby tady nejsou."

"Bohužel, všechny signály, které jsme zachytili, hovoří o opaku. Připravte se na náš přílet," nediskutuje s Maxem velitel stíhačky a zahajuje přistávací manévr do doků stanice.

Velitel stíhačky se nemusel namáhat. Max s ním diskutovat nechce. Místo slov se totiž rozhodne jednat. Přesune se k elektronickému bloku, zajišťujícímu obranu stanice. Rozjede počáteční fázi postupu k aktivaci obranného laseru. A také spustí poplach.

Mendes a Keller na červený signál reagují bleskurychle. Nechají opravu opravou a běží zjistit, co se děje. Maggie zastihne poplach na chodbě. Dívka se brzy připojí ke dvojici bezradných mužů.

Laser opustí úkryt a vysune se do volného prostoru ven ze stanice. Na obrazovce se objeví záměrný kříž s pozadím okolního kosmického prostoru - a to ve směru příletu stíhačky. Max - tak jako se to naučil z počítačové hry - položí prst na tlačítkovou spoušť a strne, jako kdyby čekal na nápis "ready captain".

Dveře Maxovy "pracovny" se otevřou. Dr. Daniel !

Opět musím do děje vstoupit. Nepochopil jsem, zda doktor také zaregistroval vyhlášený poplach. Kdyby však ano, jeho reakce je tomu nepřiměřeně klidná. Spíše to vypadalo, že návštěva u Maxe je náhodná. Což by ale byl vážný nedostatek /scénáře filmu ?, projektanta stanice ?/ : proč by někde byl poplach vyhlášen a v jiných prostorách ne ? Vážně vám nevím, co si o tom mám myslet !

Max se skryje. Zmáčknutím jistého tlačítka uvede blok obrany do vizuálně zdánlivě vypnutého stavu. Modlí se, aby doktor Daniel nebyl při prohlídce příliš pečlivý ...

Opravdu ! Daniel se spokojí pouze s povrchním ohledáním předpokládaného místa pobytu Maxe 404.

"Ten chlapec se asi zbláznil," zabručí si pro sebe a pomalu odchází.

Stíhačka FBI se zatím neuvěřitelně rychle přiblížila. Už už každou chvíli vletí do hangáru ...

Sotva dveře dosednou, Max vyskočí a rychle se vžívá do role obránce proti útočníkům. Naštěstí stihne kosmickou lodičku FBI ještě v takové vzdálenosti od stanice, aby zásah laserem nenadělal

škody i "bránící se" straně.

Max se trefí napoprvé.

Výstřel i následný zásah trojici přihlížejících trestanců značně překvapí. Sice mile, ale ... co se to vlastně ksakru děje ? Proč vystřelil - a který z těch dvou ? - na stíhačku FBI, když o nás nic neví ? Nebo ví ?

Max je nenechá dlouho tápat v nevědomosti. Přijde jim oznámit, že to byl on, kdo střílel, že o nich ví všechno a věděl to již před obranným zásahem, že dr. Daniel není o jeho akci informován a to že nehodlá napravovat ... nakonec trojici jen tak mimochodem upozorní, aby vymontovali ze své lodi zařízení, které vysílá signály na zjištění polohy.

Dr. Daniel pracuje rychle.

Androidka je skoro hotová. Mechanická ústrojí a nejjemnější elektronika jsou překryty tvárným materiálem /organického původu?/ do vzhledu ženského těla, poslední úkony je potřeba udělat ještě v hlavové části, především připojení očních "nervů".

Některé fáze vytváření ženského androida má Max možnost sledovat díky důmyslnému systému kamer na televizní obrazovce. Při tom na jiný monitor má přiváděn signál z videa, které přehrává film Fritze Langa z roku 1926 "Metropolis", konkrétně tu pasáž, v níž vědec Rottwang oživuje robota-ženu. Je mi sympatické, že se tvůrci "Androida" rozhodli tento prvek do filmu zařadit. Dali tak najevo, že se nestydí za to, že použili některé motivy z Fritze Langa, především vzhled dr. Daniela se nesmírně blíží vzhledu šíleného vědce z "Metropolis". A vlastně i oživování androidky /ve filmovém světě o 56 let později/ má jisté příznaky paralely.

Večer navštíví Maggie Maxe v jeho odpočinku určené kajutě. Android právě dosledoval na videu scénu z nějakého filmu padesátých let 20. století, v níž se na návštěvu k ženě přicházející muž dvoří smeknutím klobouku. Nyní si Max zkouší před zrcadlem gesto smekání s využitím odkudsi vyhrabaného klobouku. Okamžitě se tato rekvizita stane nezbytnou součástí jeho garderoby.

Vypadá trochu směšně, když přivítá Maggie v jednoduché kombinéze astronauta se starodávným kloboukem na hlavě; Maggie se ale nepřišla posmívat. Jedním z důvodů, proč teď dlí u Maxe, je zcela určitě i vděčnost za zničení pronásledující stíhačky. Připojuje se i touha dozvědět se více o androidech; a to ať již touha vlastní či naočkovaná jejími kolegy na útěku. Podstatný je v tomto případě fakt, že Maxe stále všichni tři považují za člověka ...

Dobrá, přijď za mnou o půlnoci - zní výsledek dohovoru. Ukážu ti androida ...

Potichu vyklouzne Maggie před půlnocí zpod přikrývky, tak potichu, aby nevzbudila Mendese. Nemusí všechno vědět ...!

Max ji netrpělivě očekává.

Za chvíli prožije se ženou po boku okamžiky, vonící zakázaným ovocem; právě takové okamžiky, jež mnohokrát shlédl ve starých filmech ...

Jejich kroky směřují do laboratoře, kde leží na stole

Cassandra, androidka, čekající na poslední impuls k oživení. Max odhrne plátno, zahalující její hlavu. Vyvalí se záplava nádherných dlouhých blondatých vlasů, jemné rysy obličeje neznačují ideální spojení s tvary, příslušně napínajícími plátno v oblasti hrudníku. Maggie zatají dech. Očekávala nějaké odlišné rysy ... ... otvor uprostřed čela, holou hlavu ... prostě NĚCO. Ale vidí jen úplně normální ženu - krásnou ženu. Kdyby tak tušila, že rozměry pro Cassandru vzal Daniel jí ...

Maggie se dotkne Cassandřiny ruky.

"Je teplá," řekne udiveně.

"Nediv se, má pod kůží namontovány regulátory teploty. Už jsou v činnosti..." Max uvede plátno do původní polohy.

Situace se vyvíjí směrem k bližšímu kontaktu Maxe a Maggie. Max je nesmělý, všechna iniciativa vychází ze strany dívky. Když jí Max požádá, aby ho vzali při odletu ze stanice s sebou, že projekt Android končí, že se ho chce doktor Daniel zbavit, odvětí něco ve smyslu : hlupáčku, moje existence na tomhle světě je více než problematická, nemám pevné zázemí, soužití se mnou není pro muže tvého typu ... a začne ho líbat. Po prvním nedlouhém kontaktu rtů následuje další polibek, ruce Maxe obejmou dívčina záda. A pevněji přitisknou při dalším polibku.

Zahleděni jeden do druhého /Maggie vášeň možná jen předstírá; pokud ano, pak tak zaujatě, že není schopna pozorovat okolí stejně jako Max/ nezahlédnou jemné jiskření kolem zpod plátna vyčnívajících prstů Cassandry, signalizující konec procesu oživování.

Stisk nepovoluje, polibky se prodlužují.

Cassandra otevře oči. Jsou bez jakéhokoliv výrazu. Aby ne, když androidka nemá zatím vlastní identitu. Posadí se. Vstane. Prkenně vykročí k přivinuté dvojici.

Maggie se zmocní strach. Vystřídal vášeň beze zbytku. Max dívku pustí a dokonce odběhne pryč. Dvě zcela rozdílné bytosti se ocitnou tváří v tvář. K žádnému kontaktu nedojde, neboť Max zbaběle neutekl, nýbrž běžel zapojit dálkovou kontrolu Cassandry.

"Nemusíš se ničeho bát, Maggie," utěšuje dívku, když si hází zmrtvělou Cassandru přes rameno. "Oba jsme pod neustálou energetickou kontrolou ..."

Konečně Maggie pochopí všechny souvislosti. Ztratí hlavu a vyběhne z laboratoře. Hlavně pryč odsud ! To je strašné ! Kolik já už možná v životě potkala androidů a nevím o tom ! Ne ! Ne ... !

V hale před kajutami ji zastaví Mendes. Když ji po probuzení uprostřed noci nenašel vedle sebe, vydal se ji hledat. Ale nechce znát vysvětlení, slyšet omluvu ani verování. Odvleče Maggie do kajuty, kde se na ni přes dosti tvrdý odpor napadené vrhne ... Nezabrání mu v tom ani Keller, muž drobnější postavy než Mendes, jehož násilník pošle na chodbě několika přesnými údery do říše snů ...

Když se Keller probere, odpotácí se do kajuty, aby se podíval, co se stalo. Nález překoná všechna hrůzná očekávání. Maggie leží na lůžku s rukama svázanýma za zády a s ocelovou strunou pevně staženou kolem krku ...

Ačkoliv je s Mendesem na jedné lodi, nehodlá Keller svému společníkovi promíjet všechno. Zachvácen vztekem vydá se za Mendesem k rozbité kosmické lodi, kde se zlotřilec zřejmě nalézá.

Bez varování ho napadne. Bez účinné zbraně a bez promyšlené strategie nemá ale Keller v osobním souboji muže proti muži s Mendesem mnoho šancí. Mendes opět stačí velice snadno prudký útok zastavit, několika údery změnit útočníka v obránce a zakončit nerovné utkání smrtelným úderem ...

Stanice Minos je rozsáhlý vesmírný objekt. Proto mohou dramatické události v jedné části proběhnout nepozorovaně pro ty, kdož pobývají v jiných prostorách, byť vzdušnou čarou ne příliš vzdálených. To způsobuje i fakt, že jednotlivé části jsou zřejmě uzpůsobeny samostatné existenci v haverijních situacích - proto ta izolovanost dění. Takže pokud si zrovna nesednete před obrazovku a nepřepínáte si na ni signál z kamer různě po stanici rozmístěných, nemáte nárok zjistit nic mimořádného.

Max před obrazovkou nesedí.

Balí si věci.

V této pasáži mě autoři přesvědčili, že mají kromě cti i smysl pro humor, protože dali rekvizitáři pokyn, aby Maxovi k zabalení vyrobil a připravil : náhradní oko, prsty, ruku od lokte dolů a jiné náhradní díly androidího těla ...

Nemůže tu zůstat, musí pryč. Doktor by ho zničil. Uteče společně s Maggie. Maggie snad pochopí, že on ... že on není ... ... že vlastně je ... nakonec to není rozhodující, co Maggie pochopí, hlavně že ho vezme s sebou.

S kufrem v ruce a kloboukem na hlavě, připraven smeknout, míří Max ke kajutě Maggie.

Vchází. S nadějí a rozechvěním.

Vychází. Zdrcen.

Jak je možné, že lidé, kteří jsou spolu na jedné lodi a ve stejné kaši, kteří jsou nuceni být spojenci, se mohou mezi sebou zabíjet. A jak je vůbec možné, že se lidé mezi sebou zabíjejí !?

Doktor Daniel se konečně odhodlá chopit se opratí událostí na stanici.

On zřejmě před obrazovkami proseděl dost času ...

Povolá k sobě Maxe do laboratoře, v níž se už s jistotou robota pohybuje Cassandra, a uzavře na dálku zvenčí průchod mezi prostorem, kde byli ubytováni hosté, a zbytkem stanice. Zůstane tam zajat Mendes, mlčky obviněn z vraždy Maggie a Kellera.

Doktor si posadí Maxe do křesla a sundá mu paruku. Na malinkém panýlku na temeni androidovy hlavy za pomoci různých upravovacích kroků mění Maxovo smýšlení :

"Maxi, vražda je těžký zločin, který musí být potrestán," říká a vysílá tím androida vykonat rozsudek smrti, vynesený nad Mendesem.

Jako kdyby Mendes tušil, co ho čeká, přestane najednou vyvíjet činnost, jak se dostat z vězení pryč. Násilně se uklidňuje, aby byl schopen čelit blížícímu se nebezpečí. Neví, jaké nebezpečí to bude ...

Dveře se odsunou a do haly vejde Max. Mendes si skoro oddechne. Hodí po příchozím těžkou železnou opravárenskou manipulační rukou. Max ji zručně chytí a vrhem zabodne do stěny. Mendese rázem optimismus opustí. Slepě se rozeběhne proti Maxovi. Jedna ruka androida ho hravě zvedne do výše, druhá mu ještě snadněji zlomí vaz.

Max vykonal příkaz. Bez mrknutí oka. Bez zašumění mikroprocesorů. Bez výčitek.

Ví, co ho teď čeká. Bude zlikvidován. Odchází se proto naposledy podívat na Maggie. První ženu, kterou v životě poznal. První a poslední ...

Skloní se nad mrtvým tělem. Dotýká se ho. Otáčí. Jeho ruka narazí na tvrdý chladný hladký předmět. Zvedne ho.

Baterka !

Doktorova baterka !

?

!

Maxi, vražda je těžký zločin, který musí být potrestán, zní mu hlevou pořád dokola, když se vrací do doktorovy laboratoře.

Stejně rychle jako potrestal vraždu Kellera na Mendesovi /i když Keller nebyl tou obětí, kterou doktor lstivě poslal Maxe pomstít/, trestá Max vraždu Maggie - a vlastně i Mendese - usmrcením doktora Daniela.

I jemu chce zlomit vaz. I tentokrát se mu to ve své podstatě podaří. Jenže Mendesovo tělo zůstalo pohromadě. Kdežto z doktorova zůstane Maxovi v ruce hlava. Hlava robota. Spouste drátů čnějící z přetrženého krku, strojový hlas "Já nejsem android! To jen vy dva !" volající - a myslící tím Maxe a Cassandru.

Cassandra beze slova uchopí Danielovu hlavu, odklopí dvířka úložního prostoru na nepotřebné součástky a vhodí ji dovnitř. Dvířka se zaklapnou. Skončila éra robota Daniela, robota, který vyvíjel androidy ...

E P I L O G

Ke stanici Minos se blíží letka FBI. Osud posádky kosmické lodě, převážející trestance, i jejich kolegů v sestřelené stíhačce, jim nemůže být lhostejný. Na signály, vyzývající obyvatele stanice alespoň se ozvat, nikdo neodpovídá. Všechny stroje proto přistanou v otevřeném hangáru. Vyběhnou z nich dokonle vycvičení a ozbrojení vojáci. Začínají krok za krokem prohledávat stanici. Naleznou stopy po tragédii, která se tu v posledních hodinách odehrála : Maggie, Kellere i Mendese. A v laboratoři narazí na dvojici původních obyvatel stanice. Voják jí zdvořile uvolní východ z místnosti a zároveň hlásí vysílačkou :

"Doktor Daniel a jeho asistentka jsou v pořádku."

Cassandra kolem vojáka projde suverénně. Max, v klobouku a v modrém saku dr. Daniela, se musí více přetvařovat, aby zakryl notnou dávku nejistoty. Sil mu dodává představa, že se za několik hodin ocitne na Zemi, na Zemi, kde žije spouste krásných žen ...

Zmínil jsem se již o smyslu pro humor autorů "Androidů". Plně to potvrzují i závěrečné titulky filmu. Když si totiž na začátku snímku přečtete, že kromě Klause Kinského, Norberta Weissera a dalších hraje i Max 404, chcete na konci zjistit hercovo civilní jméno. Jaké je ale vaše překvapení, když za Maxem 404 čtete : himself /sám sebe/. Zajímavé, protože v titulcích se zpravidla uvádí i ta, která vaří režisérovi kávu. Anebo Maxe 404 hrál opravdu nějaký Max 404 ...

V čísle SR 15-březen/87 jsme otiskli schéma rozdělení robotů podle způsobu vzniku a podle materiálu, z něhož jsou "upláclání". Druh "android" byl ve schématu zcela jasně definován jako robot z čistě organických látek. Proto bych Maxe 404, dr. Daniela i Cassandru zařadil spíše po bok "terminátora", stojícího na rozhraní mezi Bio- a Fe-sférou.

Robot Max 404 byl z hlediska psychiky případ pro důkladné studium na psychiatrické robotické klinice. To, že zabil Mendese, lze vysvětlit dodatečným zásahem dr. Daniela. Ale jak je možné, že úplně v pohodě zlikvidoval posádku ve stíhačce FBI, která byla evidentně lidská. Daniel mohl sám sebe upravit, čímž by se vysvětlovalo, proč mohl zabít Maggie, avšak o Mannovi se toto předpokládat nedá. A tak bychom na vysvětlení museli počkat až po důkladném rozhovoru s paní Susan Calvinovou ...

Standa Čermák

OBSAH

Dark Star /il. na obálce Vláďa Widtmann/ 1
Dark Star /Standa Čermák/ 2
Android /Standa Čermák/ 7
Obsah 19

SVĚTELNÉ ROKY - filmově-reportážní magazín pro problematiku SF. Vydává Scifia of C.A.P. & company KSPVTU v nakladatelství Bellatrix. Příspěvky posílejte na adresu redakce. Výhradně pro soukromou potřebu odběratelů. Přetisk povolen pouze se souhlasem redakce a s udáním pramenů. Číslo bylo dáno do tisku 10.8.1988. Vyšlo v létě 1988. Náklad 11 výtisků. Zdarma!

© RSR 1988

POŠTA ERTARU

POST OF ERTAR